

ת"פ 1811/05/20 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד נדיר כהן (עציר)- בעצמו [ויעוד חזותי]

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1811-05-20 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

23 ספטמבר
2020

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא
המאשימה
מדינת ישראל-תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד ליטל פרץ

נגד
הנאשם
נדיר כהן (עציר)-בעצמו [ויעוד חזותי]
ע"י ב"כ עו"ד דוד אביטן

גזר דין

ההרשעה ונסיבות המקרה

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של הריגת בעל חיים, לפי סעיף 451 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: "**חוק העונשין**"].
2. נסיבות המקרה הן שביום 27.4.2020 בערב לקח הנאשם את כלבה של המתלוננת לטייל ברחוב בבאר שבע והכה את הכלב בבעיטות עד שהרגו.
3. הנאשם הודה במסגרת הסדר דיוני והצדדים טענו באופן פתוח לעונש.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

4. תמצית ראיות וטענות ב"כ המאשימה לעונש
ב"כ המאשימה הגישה את תמונת הכלב [ת/1] וכן את עיקר טיעוניה בכתב [ת/2].
במסגרת הטיעונים לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים של חייהם, ביטחונם ובריאותם של בעלי החיים, הגנה על החלש וחסר ישע ועמדה על הצורך להזקיע את המעשים הנוגדים את המוסר ומשחיתים את הנפש. נטען כי מי שפוגע בבעל חיים סופו שיפגע גם בבני אדם וכי המעשים של הנאשם מתארים אכזריות שכל כולה רצף רוע כלפי הכלב שהוא חברו הטוב ביותר של האדם משחר ההיסטוריה. לטענת ב"כ המאשימה לא קשה לדמיין את הסבל ויללות הכאב הקולניות שנשמעו מהכלב בעת שחבט בו הנאשם עד שנפח את נשמתו.
ב"כ המאשימה הפנתה למספר פסקי דין ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם שינוע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם עתרה המאשימה לגזור את דינו של הנאשם בחלק הנמוך לצד מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי

עמוד 1

למתלוננת וקנס לזכות הקרן למען בעלי חיים. עוד עתרה לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות.

5. תמצית ראיות וטענות ב"כ המאשימה לעונש

הסניגור הגיש כראיות לעונש את תעודת חדר המיון של המרכז לבריאות הנפש אליו הובא הנאשם לאחר מעצרו, ממנה עולה כי הנאשם בעל שיפוט ותובנה חלקיים ואינו יודע להסביר את הדחף והטירוף שאחזו בו. עולה מתעודת חדר המיון שאין פסיכופתולוגיה המצדיקה אשפוז פסיכיאטרי דחוף, אך אין לשלול מחווה דמונסטרטיבית אובדנית ועל כן נדרשת השגחה [נ/1].

במסגרת טענותיו לעונש התייחס הסניגור למספר פסקי דין לרבות של מותב זה ועתר לקבוע מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. לטענת הסניגור, אין מדובר באדם רגיל נורמטיבי ויש לשקול לצורך קביעת מתחם העונש ההולם את העובדה שהוא סובל מהפרעה דו קוטבית והפרעה נפשית התנהגותית, והוא בקשר עם המערכת הפסיכיאטרית כמעט כל חייו, ועל כן, יש לראותו כמי שיש לו אחריות חלקית או לפחות לא מלאה באופן שמשפיע על מתחם העונש ההולם. עוד טען הסניגור, כי יש לשקול שהנאשם הרגיש מצוקה נפשית מיד לפני האירוע ולא היה מאוזן, ועל כן יש להסתפק בתקופה בה הוא עצור [כ-5 חודשים עוד מעט]. בנוסף עתר הסניגור לשקול את העובדה כי הנאשם שנגזר על הנאשם מרוצה מאחורי סורג וברח בתנאים של מעצר שהם קשים מתנאי מאסר. באשר לפיצוי, ביקש הסניגור להתחשב בעובדה שהנאשם מקבל קצבת נכות ואף שהוא רוצה לפצות את המתלוננת, הרי שיכולתו מוגבלת והוא ככל הנראה צפוי להשתלב בהוסטל או דיור מוגן לאחר השחרור וספק אם יוכל לעבוד.

6. הנאשם פנה לבית המשפט, הביע צער על מעשיו, סיפר שהיה בתקופה נפשית קשה ללא נטילת כדורים וכי למד על עצמו שלא לעשות זאת שוב.

הדין

7. בגזירת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

מתחם העונש ההולם - הריגת כלב בנסיבות המקרה

8. בהריגתו את הכלב פגע הנאשם קודם כל בערך המוגן של הגנה על החלש והתמים. האדם מצווה להגן על החיה המתקשה להגן על עצמה, כפי שנפסק למשל ברע"א 1684/96 **עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ**, פ"ד נא(3) 832 בעמ' 859 (1997):

"צווינו מלידה להגן על החלש, ובעלי-חיים הם חלשים. בעל-חיים ליד האדם הוא כילד, תמים וחסר-הגנה. התעללות בילד תזעזע אותנו וכן היא התעללות בחיה. החיה - כמוה כילד - הינה תמימה. אין היא מכירה ברוע ואין היא יודעת כיצד להתמודד עימו. החיה מתקשה להגן על עצמה מפני האדם, והמלחמה בין האדם לבין החיה היא מלחמה בין מי שאינם שווים. האדם מצווה איפוא להגן על החיה כחלק מן הציווי המוסרי להגן על החלש. מיצוות צער בעלי-חיים באה, איפוא, להגן על בעלי-החיים באשר הם, יצורים שהאלוהים נתן בהם נשמה. כל מי שאלוהים בלבבם, יעשו ככל שיוכלו - איש-איש ממקומו - כדי שהאדם לא יענה בעלי-חיים, לא יתאכזר אליהם ולא יתעלל בהם. ומליבו של האדם נחצבה ההלכה ונחקקו החוקים להגנת בעלי-החיים."

חברה נאורה נמדדת לא רק ביחסה לבני אדם אלא גם ביחסה ליתר בעלי החיים בקרבה. מעבר לכך, ידענו כי מי שמתאכזר ומתעלל מעיד על דפוסי התנהגות, והמתאכזר ומתעלל בבעלי חיים, סופו שיפגע גם בבני אדם [השוו: ע"פ (חי') 2627/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** (3.1.2008)]. משכך, נפסק, יש להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים [רע"פ 8122/12 **פחמאוי נ' מדינת ישראל** (27.1.2013); רע"פ 4987/15 **סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל** (19.7.2015)].

9. בכל הנוגע לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים, הרי שיש להביא בחשבון כי הריגת הכלב היתה בבעיטות, קרי באכזריות תוך גרימת סבל לכלב. אין תימוכין בכתב האישום המתוקן ליללות ולזעקות כאב של הכלב, כפי שטענה התובעת בטיעוניה בכתב, אולם בהחלט נקל לשער מתיאור כתב האישום בו הודה הנאשם כי הכלב סבל מהבעיטות לפני שאכן נפח את נשמתו, וכי אין מדובר בהריגה במכה אחת. הנזק לבעל החיים היה נזק מלא, שהסתיים בהריגתו של הכלב. בשים לב לכך, סבורני כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה.

10. בהקשר של מידת האשם יש לשקול את מידת השליטה, מידת המצוקה הנפשית, מידת הקרבה לסייג וכדומה, כפי שנקבע במבחנים הרלבנטיים המנויים בסעיף 40ט(א) בחוק העונשין, והכל על מנת לתת למעשה את גוון הפלילות הנכון.

אין עדות לתכנון מוקדם של המעשה. גם נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהוצגו על ידי הסניגור, כנסיבות עובדתיות המשפיעות על מתחם העונש ההולם אינן מוסכמות. טענת הסניגור כי מצבו הנפשי של הנאשם עד כדי שליטה חלקית צריכים להשפיע על מתחם העונש ההולם נכונים אולם הם מותנים בהוכחתם כדבעי ולא נעשה כך בעניינינו.

עולה מהמסמך הרפואי שהוגש [נ/1] כי הנאשם מודע לכך שהתעלל בכלב אך לא רצה במותו והוא מצטער על מותו של הכלב. גם אם לא רצה הנאשם בתוצאה, הרי שעצם הכאתו את הכלב מלמדת על כשל ערכי משמעותי. ואוסף שגם התעללות שאין בה כוונה להמית - רעה היא ומלמדת על כשל מוסרי משמעותי.

ועדיין, הגם שלא הוכח כדבעי, אני מוכן להניח לקולה את מצבו הנפשי של הנאשם כעולה מתעודת חדר המיון ואת ההשפעה של מצב זה על יכולתו להבין עד תום את הפגם שבמעשיו, ועל כן אני סבור לקבוע כי מידת האשם בינונית.

11. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, ניתן למצוא כאמור מנעד רחב של עונשים, בהתאם למנעד הנסיבות הקונקרטיות. מצאתי לתת סימנים במקרים הבאים:

ברע"פ 2202/05 **שאמי נ' מדינת ישראל** (23.3.2005) [הוגש על ידי המאשימה] נדון עניינו של נאשם שירה בכלב וגרם למותו. הוא הורשע גם בעבירות של ירי באזור מגורים (במתכונתו לפני התיקון האחרון) וכן בעבירה של בידוי ראיות ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 4987/15 **סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל** (19.7.2015) אושר עונש של 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, שנגזר על נאשם שהתעלל בגור חתולים ברחוב, דרך על רגלו והמיתו.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 3710-07-18 **קנדלר נ' המשד לאיכות הסביבה** (6.11.2018) נדון נאשם לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל בגין גרימת היזק לצבת ים שעלתה אל החוף להטיל את ביציה.

בעפ"ג (ב"ש) 24205-01-16 **לוי נ' מדינת ישראל** (1.4.2016) נדון נאשם שהטיח את גורת הכלב של אחותו אל הקיר וגרם למותה. הוא נדון לעונש של 5 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בעפ"ג (ב"ש) 13290-02-10 **מדינת ישראל נ' קנן** (15.9.2010) נדונה נאשמת שהשליכה כלבה וגור כלבים

מחלון דירתה [הכלבים נחבלו]. היא נדונה לעונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ (חי') 2627/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** (3.1.2008) הנ"ל נדון עניין של נאשם שהשליך מחלון ביתו שני גורי חתולים, כשאחד מהם מת האחר נפצע. הוא נדון לעונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (ב"ש) 23829-09-19 **מדינת ישראל נ' זיאדנה** (11.5.2020) נדון עניינו של נאשם שהרג אפרוחים אגב אלימות גם כלפי בני משפחתו האחרים. באשר לחלק של הריגת האפרוחים נתתי דעתי כי מתחם העונש ההולם בנסיבות דומות נע בד"כ בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר.

בת"פ (רמ') 34492-03-19 **מדינת ישראל נ' ראדי אבו עאנם** (26.11.2019) נדון נאשם שרוצץ גולגולות של 3 כלבים. נקבע מתחם עונש הולם שבין 6 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (כ"ס) 2716/04 **מדינת ישראל נ' חאלד** (6.9.2006) נדון נאשם אשר התעלל בכלב בכך שקשר אותו למשאית וגרר אותו על כביש ראשי במהירות גבוהה כשהכלב נחבט מצד לצד עד שמת. הנאשם נדון לעונש של 7 חודשי מאסר בפועל. מדובר כמובן במקרה חמור מהמקרה שבפנינו בעצמת ההתעללות.

בשים לב לכל האמור, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 5 ל-15 חודשי מאסר בפועל.

גזירת הדין

12. אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם ולא הוצג כל אפיק טיפולי.

13. הנאשם כבן 25, ללא רישום פלילי. עולה מתעודת חדר המיון כי הנאשם עשה בעבר שימוש בסמים והוא אושפז במחלקה לתחלואה כפולה. הוא נטל תרופות פסיכיאטריות בעבר ויש לו מרשמים לתרופות שכאלו, אולם הוא לא מתמיד בטיפול.

14. הנאשם נטל אחריות, חסך בזמן שיפוטי והוא מבין היום את הצורך באיזון התרופתי.

15. הצדדים לא חולקים כי יש לגזור את דינו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

16. סבורני כי יש מקום להורות על פיצוי בשל עגמת הנפש שבוודאי נגרמה לבעלת הכלב. קשה לאמוד את הפיצוי ההולם במקרה זה, שהוא בעיקר פיצוי לנפש, ואני קובע אותו על דרך של אומדנה בסך 1,500 ₪.

17. אני קובע במקביל גם קנס שיועבר לזכות הקרן לבעלי חיים על מנת לתת ביטוי וחשיבות לקרן זו לשמירה על בעלי חיים ומתן חשיבות להגנה להם. עם זאת בשים לב ליכולתו הכלכלית המוגבלת של הנאשם, אני קובע את הקנס בתחתית של מתחם שבין 500 ל-1,000 ₪. האיזון יבוצע על דרך של התחייבות.

גזר הדין

18. נוכח כל האמור, לאחר שבחנתי את נסיבות העבירה, את חומרת המעשים ומידת אשמו של הנאשם, ובחנתי את נסיבותיו האישיות במתחם העונש ההולם, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) 5 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת המעצר לפי רישומי שב"ס.

(ב) 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור על כל עבירת אלימות, הן כלפי אדם והן כלפי בעל חיים.

(ג) קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים החל מיום 1.3.2021 וב-1 לחודש לאחריו ואם לא ישולם אחד התשלומים במועד תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו תוספות פיגור כחוק. הקנס יועבר לזכות הקרן לבעלי חיים במשרד החקלאות.

(ד) הנאשם יפצה את בעלת הכלב, ע.ת. 1, בסך 1,500 ₪. הסכום ישולם ב-3 תשלומים החל מיום 1.12.2020 ואם לא ישולם אחד התשלומים במועד תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

(ה) הנאשם יחוב בהתחייבות על סך 2,000 ₪ שלא לעבור עבירת אלימות כלשהי לרבות כלפי בעלי חיים וזאת במשך שלוש שנים מהיום. בהתאם לתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה), תש"ף-2019, תוצהר ההתחייבות לפרוטוקול.

כל תשלום שישולם ייזקף תחילה לטובת הפיצוי ורק לאחר מכן לטובת הקנס.

על הנאשם לדאוג לקבל שוברי תשלום במזכירות בית המשפט ולא תישמע טענה שלא קיבל אותם בדואר.

המאשימה תדאג למסור פרטי ניזוק בתוך 21 יום מהיום למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום ה' תשרי תשפ"א, 23/09/2020 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא

החלטה

התחייבות הנאשם נרשמה לפרוטוקול.

ניתנה והודעה היום ה' תשרי תשפ"א, 23/09/2020 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא

הוקלדעלידיאלניורבסטקר